

Triumful soarelui, WILBUR SMITH

Volumul XII din Saga Familiei Courtney

***Triumful soarelui*, WILBUR SMITH**

Volumul XII din Saga Familiei Courtney

Această carte este pentru soția mea,

MOKHINISO, cel mai bun lucru

care mi s-a întâmplat vreodată

OMDURMAN

1. Moscheea
2. Mihrab
3. Kubbet el Mahdi (mormântul Mahdiului)
4. Moscheea de tinichea
5. Anexa califului
6. Curtea specială a califului
7. Palatul califului
8. Haremul califului
9. Școala pentru studiul Coranului a califului
10. Casele gărzilor de corp ale califului (Mulazemin)
11. Casa fiului Mahdiului
12. Grajdurile califului
13. Depozitele califului
14. Haremul Mahdiului
15. Casa familiei Mahdiului
16. Casa califului Ali Wad Helu
17. Casele rudelor și gărzilor de corp ale califului Ali Wad Helu
18. Casa fiului califului (Osman)
19. Marele zid de piatră din Omdurman
20. Zidul de noroi din Omdurman
21. Casa rudelor califului
22. Noua casă a lui Slatin
- 23, 24. } Casele Kadis
25. Casa bătrânească a lui Yakub
26. Apartamentele lui Osman Atalan și ale arabilor săi Beja
27. Casele katebilor (scribilor) lui Yakub

Triumful soarelui, WILBUR SMITH

Volumul XII din Saga Familiei Courtney

28. Casa bătrânească a lui Slatin
29. Beit al Amana
- 29a. Depozitele de steaguri și tobe
30. Alte case ale rudelor califului
31. Închisoarea
32. Fabrica de arme
33. Locuințele occidentalilor
34. Locuințele cetățenilor Borgo și Takarna
35. Mashra (Feribot)
36. Casa califului pe Nil
37. Vechiul fort din Omdurman
38. Casa comandantului soldaților Jehadia
39. Locuințele soldaților Jehadia Negri
40. Casa califului în Dem Yunes
41. Hillet (sat) al arabilor Fetihab
42. Locuințele cetățenilor Bornu, Fellata și Gowama
43. Casa lui Nur Angara
44. Locuințele arabilor Homr
45. Locuințele arabilor Kababish și ale altor arabi stăpâni de cămile
46. Locuințele arabilor Hamar
47. Locuințele arabilor Habbania
48. Locuințele arabilor Rizighat
49. Locuințele arabilor Kanana
50. Casa lui Abdulla Wad Ahmed
51. Locuințele arabilor Degheim
52. Locuințele triburilor de pe Nilul Alb
53. Locuințele arabilor Jaalin

54. Prăvăliile tâmplarilor
55. Curțile de justiție din piețe
56. Eșafoadele
57. Piața de sare
58. Piața de pânzeturi și stofe
59. Prăvăliile bărbierilor
60. Prăvăliile croitorilor
61. Piața de legume
62. Prăvăliile măcelarilor
63. Piața de nutreț
64. Piața de cereale și curmale
65. Depozitele de cereale și curmale
66. Piața de lemn
67. Piața femeilor
68. Bucătăriile europene
69. Cartierul Muslimania
70. Casa bătrânească a Părintelui Ohrwalder
71. Cimitirul
72. Casele lui Ahmed Sharfi și ale familiei califului Sherif
73. Cartierul Kunuz Barabra
74. Cartierul Danagla
75. Cartierul arabilor Beni Jarrar
76. Mormintele martirilor
77. Cartierul diferitelor triburi
78. Mormintele rudelor și ale familiei Mahdiului
79. Fabrica de praf de pușcă
80. Beit el Mal

Triumful soarelui, WILBUR SMITH

Volumul XII din Saga Familiei Courtney

81. Piața de sclavi
82. Depozitele comisariatelor Mulazemin și Kateb
83. Cartierul triburilor Fur
84. Cartierul egiptenilor (Ibrahim Pasha Fauzi, Said Bey Guma, Yusef Effendi Mansur și alții)
85. Casa califului Hejra
86. Casa Hejra a califului Ali Wad Hulu
87. Moscheea Hejra
88. Cartierul arabilor Wad el Besir și Hellawin

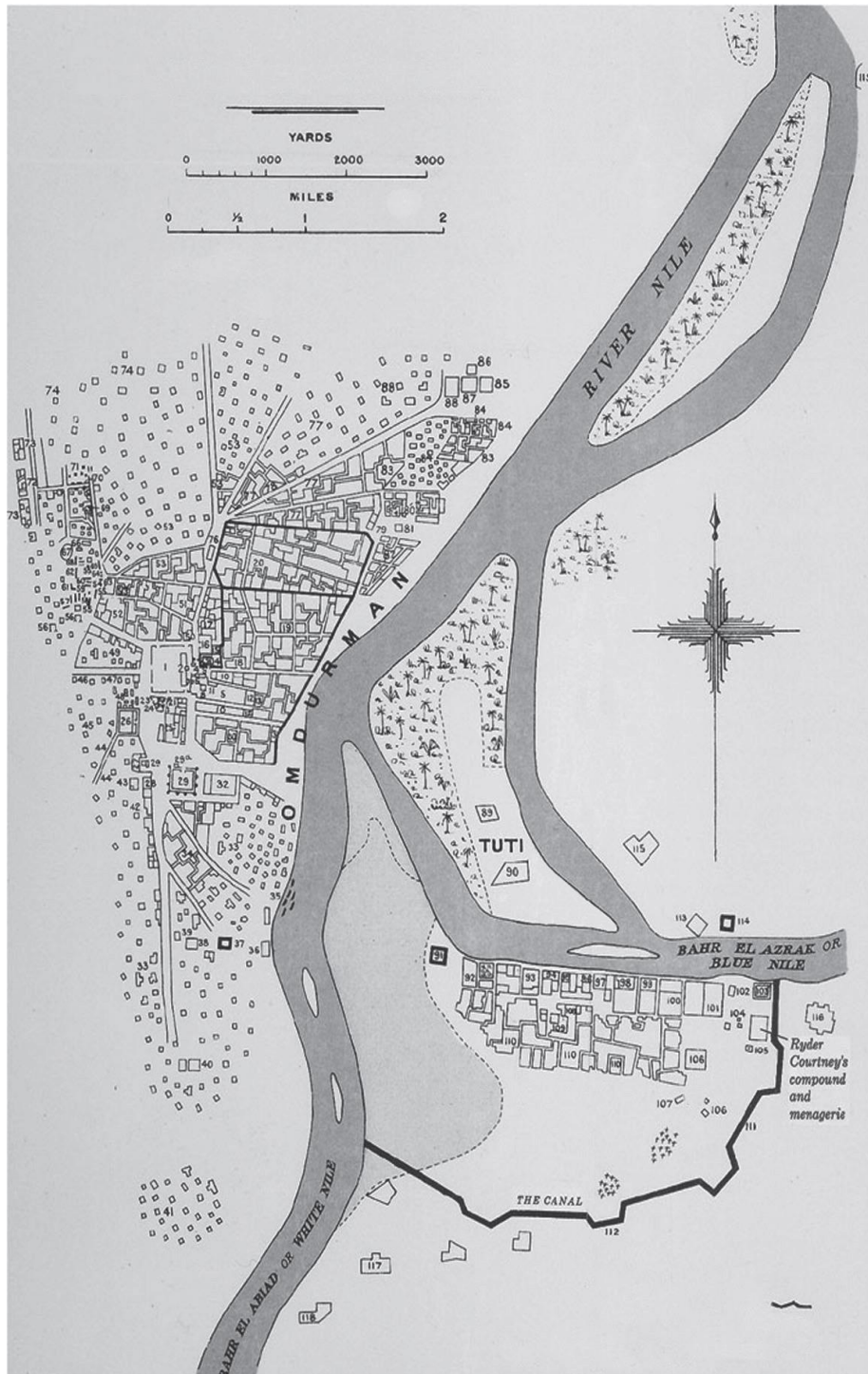
INSULA TUTI

89. Magazia de praf de pușcă
90. Satul Tuti

KHARTOUM

91. Fortul Mukran
92. Palatul consular britanic
93. Biserica
94. Departamentul de sănătate
95. Oficiile Poștale și de Finanțe
96. Consulatul austriac
97. Sediul guvernului (Hekemdaria)

98. Palatul guvernatorului (Saraya)
 99. Depozitele de grâne
 100. Arsenalul
 101. Barăcile
 102. Spitalul
 103. Fortul Burri
 104. Depozitele de muniție și arme mici
 105. Depozitele de muniție pentru artilerie
 106. Fabrica de cartușe
 107. Casă de rugăciune
 108. Consulatul francez
 109. Consulatul italian
 110. Casele localnicilor
 111. Bab el Messalamia
 112. Fortul Kalakia
 113. Palatul estic (Saraya)
 114. Fortul nordic
-
115. Khojali
 116. Burri
 117. Kalakla
 118. Shagaret Muhhi Bey
 119. Halfaya

**„Pământul arde cu setea nepotolită a
veacurilor, iar pe cerul albastru de oțel nici
urmă de nor nu stăvilește triumful neconținut al
soarelui.“ *Războiul fluviului*, Winston S.
Churchill, 1905**

Rebecca se sprijinea cu coatele de pervazul ferestrei mari și fără geamuri, iar căldura deșertului îi sufla în față precum răsuflarea unui furnal. Până și fluviul de jos părea să fiarbă ca un cazan. Era lat de aproape un kilometru și jumătate, căci era sezonul Nilului crescut. Debitul era atât de puternic, încât crea vârtejuri și bulboane lucioase la suprafață. Nilul Alb era verde și urât mirositor, întinat de mlaștinile prin care trecuse de curând, mlaștini ce se întindeau pe o suprafață de mărimea Belgiei. Arabii numeau această întindere de apă Bahr el Ghazal, iar britanicii îi spuneau Sudd.

În lunile friguroase ale anului anterior, Rebecca navigase în amonte împreună cu tatăl ei spre locul în care apele fluviului ieșeau din mlaștini. Dincolo de acel punct, canalele și lagunele Suddului erau neexplorate și necunoscute, acoperite în mare parte de ierburi plutitoare care -și schimbau permanent locul, ascunzându-se de ochii tuturor, în afară de aceia ai celui mai experimentat și mai iscusit navigator. Această lume marină, năpădită de febră, era vizuina crocodililor și a hipopotamilor; a numeroase păsări ciudate, unele frumoase, altele grotești; a antilopei sitatunga, strania antilopă amfibiană cu coarne răsucite, cu blana mițoasă și copitele alungite, adaptată la viața în apă.

Rebecca întoarse capul și o șuviță groasă de păr blond îi căzu peste ochi. O dădu la o parte și privi în aval, unde se întâlneau două râuri mari. Era o priveliște ce o intrigase mereu, deși o privea în fiecare zi de doi ani. Un noian uriaș de ciuma-apelor plutea spre centrul canalului. Se desprinsese din mlaștini și avea să fie dus de curent până se împrăștia spre nord în vârtoarea cataractelor, acele cascade care, din când în când, tulburau curgerea lină a Nilului. Îi urmări trecerea greoaie până când ajunse la confluența celor două brațe ale Nilului.

Celălalt Nil cobora din est. Era proaspăt și dulce ca râul de munte din care izvora. În acest sezon al Nilului crescut, apele lui aveau nuanțe cenușii și de albastru-deschis, de la aluviunile culese din lanțurile muntoase din Abisinia. Purta numele acestei culori. Nilul Albastru era puțin mai îngust decât geamănul său, dar tot ca un șarpe acvatic masiv. Râurile se uneau în vârful triunghiului de uscat pe care se afla Orașul Trompei de Elefant. Aceasta era semnificația numelui Khartoum. Cele două râuri nu se amestecau imediat. Cât vedea Rebecca în aval, mergeau unul pe lângă altul în aceeași albie, fiecare păstrându-și aspectul și culoarea, până când se izbeau laolaltă de stâncile de la intrarea în defileul Shabluka, aflat la treizeci de kilometri distanță, și se învolburau într-un amalgam tumultuos.

– Nu mă ascuți, draga mea, zise tatăl ei cu asprime.

Rebecca zâmbi și se întoarse cu fața spre el.

– Iartă-mă, tată, nu eram atentă.

– Știu. Știu. Sunt vremuri grele, încuviință el. Dar trebuie să le faci față. Nu mai ești un copil, Becky.

– Într-adevăr, nu mai sunt, aprobă ea vehement. Nu avusese de gând să se vaite – nu se văita niciodată. Am împlinit șaptesprezece ani săptămâna trecută. Mama s-a măritat cu tine când avea vârsta mea.

– Iar acum tu i-ai luat locul ca stăpână a casei.

Expresia lui deveni tristă, amintindu-și de soția sa iubită și de natura cumplită a morții ei.

– Dragă tată, tocmai ai sărit de pe stâncă de bunăvoie, râse ea. Dacă sunt ceea ce spui tu că sunt, atunci cum de mă îndemni să te abandonez?

David Benbrook păru nedumerit, apoi își alungă amărăciunea și râse împreună cu ea. Era atât de isteț și de frumoasă, încât rareori i se putea împotrivi.

– Semeni atât de mult cu mama ta!

Acest lucru era, de obicei, steagul alb al înfrângerii, dar acum se lupta cu propriile argumente. Rebecca se întoarse cu spatele la fereastră, fără să-l ignore, dar ascultând doar pe jumătate. Acum, când tatăl ei îi amintise de pericolul cumplit în care se aflau, simțea ghearele reci ale groazei în stomac în timp ce privea către râu.

Clădirile întinse ale orașului de baștină Omdurman se înghesuiau spre malul îndepărtat, în tonuri pământii precum deșertul din jurul lor, mici ca niște case de păpuși de la distanță și tremurând ca un miraj. Însă amenințarea emana din direcția lor cu ferocitatea căldurii date de soare. Zi și noapte, tobele nu încetau nicio clipă, amintindu-le neconținut de amenințarea mortală care plutea deasupra lor. Le auzea bubuind peste ape, ca bătaia inimii unui monstru. Și-l imagina stând în mijlocul pânzei, privind cu poftă dincolo de râu către ei, un fanatic cu o sete de neostoit de sânge uman. În curând, el și slujitorii lui aveau să vină după ei. Se cutremură și se concentră din nou spre vocea tatălui ei.

– Bineînțeles, recunosc că ai curajul natural și încăpățânarea mamei tale, dar gândește-te la gemene, Becky. Gândește-te la copii. Acum sunt copiii tăi.

– Sunt conștientă de datoria pe care o am față de ele în fiecare secundă din zi, răbufni ea, apoi își ascunse mânia și zâmbi din nou – zâmbetul care îi înmuia inima mereu. Dar mă gândesc și la tine. Traversă camera și rămase lângă scaunul lui, punându-i mâna pe umăr. Dacă vii cu noi, tată, eu și fetele vom pleca.

– Nu pot, Becky. Datoria mă ține aici. Eu sunt consulul general al Maiestății Sale. Am o responsabilitate sfântă. Locul meu e aici, la Khartoum.

– Atunci, aici e și al meu, spuse ea simplu și-l mângâie pe cap.

Părul lui era încă des și îi ieșea printre degete, dar avea mai multe fire argintii decât blana de samur. Era un bărbat chipeș, iar ea îi peria deseori părul sau îi tundeă și-i răsucea mustața cu aceeași mândrie cu care o făcea cândva mama ei.

El oftă și se pregăti să protesteze mai departe, dar în aceeași clipă un cor de țipete copilărești răsună prin fereastra deschisă. Amândoi încremeniră. Cunoșteau acele voci și inimile amândurora tresătară la auzul lor. Rebecca o luă la fugă prin cameră, iar David sări de la birou. Se relaxară când strigătele se auziră din nou și recunoscură în glasuri încântarea, nu spaima.

– Sunt în foisor, spuse Rebecca.

– Nu au voie acolo, exclamă David.

– Sunt multe locuri în care nu au voie, zise Rebecca, și acolo le găsești de obicei.

O luă înainte, ieșind pe ușă și intrând în coridorul cu podele din piatră. În capătul opus, o scară circulară se răsucea spre interiorul turnului. Rebecca își săltă poalele rochiei și urcă treptele în fugă, sprintenă și sigură pe ea, în timp ce tatăl ei venea mai alene din urmă. Leși în lumina orbitoare a soarelui, pe balconul superior al turnului.

Gemenele dansau periculos de aproape de parapetul jos. Rebecca le prinse de câte o mână și le trase înapoi. Se uită în jos, de la înălțimea palatului consular. Minaretele și acoperișurile din Khartoum se întindeau dedesubt. Ambele brațe ale Nilului erau vizibile pe kilometri întregi în fiecare direcție.

Saffron încercă să-și tragă brațul din strânsoarea Rebeccăi.

– Ibisul! strigă ea. Uite! Vine Ibisul.

Era sora mai înaltă și mai brună. Sălbatică și încăpățânată ca un băiat.

– Ibisul temerar, spuse Amber pe un ton pițigăiat.

Era blondă și grațioasă, cu un timbru melodios în glas, chiar și atunci când era entuziasmată.

– E Ryder, cu Ibisul temerar.

– Domnul Ryder Courtney pentru tine, o corectă Rebecca. Nu trebuie să le spui niciodată adulților pe numele de botez. Nu vreau să fiu nevoită să-ți repet.

Dar niciuna dintre copile nu puse la suflet dojana. Se uitau toate trei cu nerăbdare în sus, pe Nilul Alb, la vaporul cu aburi, alb și cochet, care plutea la vale dus de curent.

– Parcă e făcut din glazură de zahăr, zise Amber, frumusețea familiei; avea trăsături angelice, un nas mic și obraznic și ochi mari și albaștri.

– Așa spui de câte ori vine, remarcă Saffron fără răutate.

Era opusul lui Amber: avea ochii de culoarea mierii afumate, pistrui minusculi ce-i scoteau în evidență pomeții proeminenți și gura mare și surâzătoare. Saffron ridică privirea spre Rebecca cu o strălucire jucăușă în ochii de culoarea mierii.

– Ryder e iubitul tău, nu-i așa?

„Iubitul“ era cel mai recent cuvânt adăugat la vocabularul lor și, dat fiind faptul că îl folosea doar ca să se refere la Ryder Courtney, Rebecca îl considera pretențios și ciudat de enervant.

– Ba nu e! răspunse Rebecca trufașă, ascunzându-și iritarea. Și nu fi obraznică, domnișoară Istețică.

– Aduce o grămadă de mâncare!

Saffron arată spre șirul de barje încăpătoare, cu fundul lat, pe care Ibisul le remorca.

Rebecca le dădu drumul fetelor și-și acoperi ochii cu mâinile ca să se apere de lumină. Observă că Saffron avea dreptate. Cel puțin două barje erau pline ochi cu saci de sorg, principalele cereale cultivate în Sudan. Celelalte două transportau diferite mărfuri, fiindcă Ryder era unul dintre cei mai prosperi negustori de pe cele două fluvii. Punctele lui comerciale erau înșirate pe o distanță de vreo sută șaizeci de kilometri pe malurile ambelor brațe ale Nilului, de la confluența râului Atbara, în nord, până la Gondokoro și îndepărtata Ecuatoria, în sud, apoi spre est de la Khartoum, de-a lungul Nilului Albastru, până în ținuturile muntoase din Abisinia.

Exact atunci, David ieși pe balcon.

– Slavă bunului Dumnezeu că a venit, spuse el încet. E ultima voastră șansă de a scăpa. Courtney o să vă poată duce cu alte sute de refugiați în aval, departe de ghearele malefice ale Mahdiului.

În timp ce vorbea, auziră o bubuitură de tun dincolo de Nilul Alb. Se întoarseră imediat și văzură fumul ieșind dintr-un tun Krupps al dervișilorⁱ, pe malul îndepărtat. O clipă mai târziu, un gheizer de picături de apă se ridică de la suprafața râului, la vreo nouăzeci de metri în fața navei cu aburi care se apropia. Spuma avea o nuanță gălbuie de la lidita din ghiuleaua explodată.

Rebecca își acoperi gura cu mâna ca să-și înăbușe un strigăt de spaimă, iar David remarcă sec:

– Să sperăm că precizia lor e la standardul obișnuit.

Unul după altul, celelalte tunuri din bateriile dervișilor izbucniră într-o salvă lungă și răsunătoare, iar apele din jurul micii bărci săltară învolburate de explozia ghiulelelor. Șrapnelele biciuiau suprafața râului ca o ploaie tropicală.

Pe urmă, toate tobele mari ale armatei Mahdiului izbucniră ca o provocare dogită, iar trompetele ombeyaⁱⁱ trâmbițară la unison. Dintre clădirile din lut, călăreții pe cai și cămile năvăliră în grupuri și galopară de-a lungul malului, păstrând ritmul Ibisului.

Rebecca alergă la telescopul lung de alamă al tatălui ei, fixat mereu pe un trepied în capătul opus al parapetului și îndreptat dincolo de râu, către citadela inamică. Se ridică pe vârfuri ca să ajungă la vizor

și focaliză repede lentila. Trecu peste roiul cavaleriei dervișilor, pe jumătate ascunși în norii roșietici de praf ridicăți de caii în galop. Păreau atât de aproape, încât le vedea expresiile de pe fețele întunecate; aproape că le citea pe buze jurămintele și amenințările, auzind, totodată, strigătul cumplit de război: „Allah Akbar! Nu există alt Dumnezeu decât Allah și Mahomed e profetul lui“.

Acești călăreți erau ansariⁱⁱⁱ, Ajutătorii, garda de elită a Mahdiului. Cu toții purtau jibba^{iv}, robele peticite simbolizând zdrențele ce fuseseră multă vreme singurul veșmânt disponibil pentru ei la începutul acestui jihad³ împotriva păgânilor necredincioși, fără Dumnezeu. Înarmați doar cu sulite și pietre, ansarii nimiciseră în ultimele șase luni trei armate ale păgânilor și le măcelăriseră toți soldații până la unul. Acum țineau orașul Khartoum sub asediu și se făleau cu robele lor peticite, emblema curajului lor neînduplecat și a credinței în Allah și în Mahdiul său, Cel Așteptat. În timp ce călăreau, fluturau săbiile cu mâner dublu și trăgeau cu carabinele Martini-Henry pe care le capturaseră de la armatele înfrânte.

În timpul lunilor de asediu, Rebecca văzuse deseori această manifestare războinică, așa că îndreptă telescopul de la ei către partea opusă a râului, traversând pădurea de obuze ce plescăiau în apă, iscând picături de spumă ce săreau în aer, până când puntea deschisă a navei cu aburi se văzu foarte clar. Silueta familiară a lui Ryder Courtney era aplecată pe balustrada de pe punte, privind cu vag amuzament bufoneriile oamenilor care încercau să-l omoare. În timp ce-l privea, el se îndreptă și scoase dintre buze țigara de foi lungă și neagră. Îi spuse ceva timonierului, care învârti timona ascultător, apoi siajul lung al Ibisului începu să se onduleze spre malul dinspre Khartoum al râului.

În ciuda tachinărilor lui Saffron, Rebecca nu simțea împunsătura iubirii la vederea lui. Zâmbi în sinea ei: „Oricum, mă îndoiesc că aş recunoaște-o“. Se considera imună la astfel de sentimente lumești. Cu toate acestea, simți o tresărire de admirație văzând calmul lui Ryder în mijlocul primejdiei, urmată aproape imediat de strălucirea caldă a prieteniei. „Ei bine, nu e niciun rău în a recunoaște că suntem prieteni, se convinse singură, devenind brusc îngrijorată pentru siguranța lui. Te rog, Doamne, ai grijă de Ryder în ochiul furtunii“, șopti ea, iar Dumnezeu păru s-o asculte.

Sub ochii ei, un șrapnel de oțel produse o gaură zimțată în coșul de deasupra capului lui Ryder, iar fumul negru din boiler țâșni afară. El nu întoarse capul, ci doar duse țigara de foi la buze, scoțând un fir lung de fum cenușiu de tutun, pe care vântul îl împrăștie de îndată. Purta o cămașă albă cam soioasă, deschisă la gât și cu mânecile suflecate până sus. Cu degetul mare își dădu pe ceafă pălăria cu borul lat, din frunze de palmier împletite. La o primă vedere, părea un tip îndesat, dar iluzia era creată de umerii lați și de grosimea brațelor cu mușchi proeminenți, rezultat al muncii susținute. Talia îngustă și felul în care se înălța deasupra timonierului arab de lângă el dovedeau contrariul.

ⁱ Reinterpretare a termenului derviș (călugăr musulman), folosită de anumiți istorici și scriitori cu referire la răscoala mahdistă din Sudan împotriva puterilor colonialiste între 1881 și 1885 (n.tr.)

ⁱⁱ Vezi Glosar (n. tr.)

ⁱⁱⁱ Vezi Glosar (n. tr.)

^{iv} Vezi Glosar (n. tr.)